

předpokladů rozsudku právě zmíněných musí zůstatí bez povšimnutí (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Poněvadž jest splněna skutková podstata činu, ohroženého těžším trestem (§u 312 tr. zák.), netřeba uvažovati o tom, zda zakládá jednání obžalovaného pouze méně trestný, soukromožalobní přestupek urážky na cti.

Čís. 1444.

Pro pojem »svěření k doзору« dle §u 132 tr. zák. není třeba, by zaměstnanec byl zaměstnavateli formálním úkonem svěřen.

Spadá sem poměr hlavy rodiny k mladistvé služebné, třeba ji byla do služby přijala manželka jeho.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1924, Kr II 44/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 25. listopadu 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení k smilstvu dle §u 132 III. tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Neprávem označuje stížnost s hlediska §u 281 čís. 9 a) tr. ř. právně pochybeným výrok soudu, že v tomto případě pokládati bylo T-ovou za doзору obžalovaného svěřenou. Byť i pravdou bylo, že pouhý služební poměr ve smyslu čeledních zákonů nevyčerpává ještě pojmu svěření k doзору, nelze přisvědčiti stížnosti, že poměr ten nezbytně toho vyžaduje, by zaměstnanec doзору zaměstnatele výslovně a zvlášť byl svěřen rodiči, poručníkem nebo poručenským úřadem. Stačí, jak i rozsudek správně předpokládá, že svůdce měl podle všeobecných pravidel a názorů životních povinnost, bdíti nad mravním chováním a neporušeností osoby svěřené, čemuž jest nepochybně tak při mladistvé, zde sotva ještě 14leté služebné vůči hlavě domácnosti. Při tom bezvýznamna jest i okolnost, že snad T-ová do služby přijata byla ne přímo stěžovatelem, nýbrž jeho manželkou, ježto přijímání osob výpomocných v domácnosti pravidelně děje se způsobem takovým, povinnost k doзору přes to však dána jest i tu hlavě domácnosti právě následkem tohoto jejího postavení.

Čís. 1445.

Při »udání vrchnosti« není třeba zvláště prokazovati, že udání bylo způsobilým, by vedlo k stíhání obviněného (§ 209 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 12. ledna 1924, Kr II 453/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu